

(Нови стандард, 24.5.2010)

Ваљда тако боли нож у леђима. Али није то ништа, то само Рингијеров „Блиц“ вади Борису Тадићу камен из бубрега, а бубрег ће да му врати: знао си за Давинићево и Маровићево муљање, знао си да раде преко Девичанских острва, и ништа ниси урадио да то спречиш. Дођавола, да ли је то онај исти „Блиц“ који је за Борисов рачун клао Тому на свим изборима где су се сударили; онај који је владици Артемију, опет за Бориса, приредио да му Голгота изгледа као две недеље у Рају о трошку Синода; онај „Блиц“ који је пре три недеље одбио да повреди Бориса тако што је у саопштењу Цанета Суботића цензурисао цео пасус у коме је храбри кројач признао како му је лично Борис одобрио да са тајног рачуна ДС, који је пунио и контролисао, скине милион и кусур евра и преда их Ружици Ћинђић.

Или то није тај „Блиц“, напуњен државним огласима, или су Крле и Шапер били заузети писањем поучног блога о Крлетовим доживљајима из ЈНА и с мора, или сам ја измислио да је ово чудо германског журналистичког професионализма уопште прозвало Бориса. И шта је следеће, рингијеровци? Извинићете се Артемију? Рећи ћете да је Цане лековитим биљем оживљавао мртве? Написаћете да је Тома леп као слика? Признаћете да Воја Коштуница није разапео Христа?

И заиста, шта се то догодило када су тадићевци и рингијеровци тако дуго, тако лепо и тако прљаво сарађивали? Борис је изгубио контролу над овим таблоидом, који је поново постао „пас чувар демократије“? Или је он то био све време, само што се више јавни интерес не подудара са Борисовим? Или су се само посвађали? Или рингијеровци мењају страну исто онако како су је прошле године у Великој Британији променили мардоковци, од чега Брауновим лабуристима још трну табани. Али хајде да о тој ствари размишљамо прагматично јер овај напад на Бориса није ни судар два идеала ни две истине, већ два опако прагматична погледа на свет.

Отровне кампање рингијероваца против Томе, Артемија, Суботића и Воје тадићевци су препознали као сопствени интерес и таман толико учествовали у њима. Што ће рећи много. Али у чијем су још интересу биле те кампање? Оних који су честитом Рингијеру показали Србију на мапи и отворили му њена врата. За то служе овдашње амбасаде неких земаља. Препознаћете их по томе што им је Тома ономад био гад, све док, уз

помоћ рингијеровог и још неколико чеда, није постао њихов гад. Затим по томе што их је Артемијев утицај на Косову чинио много нервозним. И што их је силно забављало што, кад год Цанета повуку за уво, јавкне Мило, као да човек нема своје уши. И, наравно, отуда питање: ко у нашој кући контролише медије – Борис или странци – а ко је ту само компатибилан успутни партнер.

Али не правимо се наивни, није ово први пут да српски прозападни медији – а такви су скоро сви, чак и они где су тадићевци бирали глодуре – повуку Бориса за уво, да он јавкне и покаже да су још само те уши његове и ништа више под милим Богом. Хајде да видимо када се то догађало. Онда када је извадио новац за оног несрећног Миладина Ковачевића, затим кад год би нешто затезао око Косова; отварали су га кад су они хтели, а он није, да смене Вука Јеремића, најомраженијег тадићевца у западним амбасадама и провладиним медијима. За то време, колико су пута ти медији поставили питање да ли је у Београду утицај амбасада мало претеран и дегутантан? Нула пута. Чак ни онда када је један амбасадор из ЕУ сазивао честите глодуре тих медија и захтевао да игноришу она Вукова и Борисова четири услова за прихватање Еулекса. Јесу ли се побунили против тога? Јесу, попиздели су и престали да помињу четири услова.

То ће рећи да је Тадић, кад год би га рингијеровци и остали отворили, био помало изван поља жеља западних дипломата. Сећате се, то је онај свет који не крије да је гадљив на помен сваке српске националне политике, за чије уши је музика кад год преиспитујемо своје 90-те, што гласнија то боља: они што, ако им уз пиће само поменете политику идентитета, на следеће пиће никад не дођу. Е сад, још да видимо постоји ли неко место у српској политици где се пресецају национална политика, 90-те и идентитет. Још само једно, и зове се Косово, простор који, упркос Борисовим попуштањима, још увек јесте место раскорака између њега и Запада. То значи да Давинићев сателит никад и није био странцима споран - баш их брига, ионако ће то Срби да плате – али јесте Косово.

Косово је, дакле, у Борисовој политици она танка нит њеног идентитета, она последња сићушна разлика која Борисову владу чини националном, док је све остало легитимише као марионетску. И, наравно, та танка разлика јесте онај каменчић у Борисовом бубрегу, због кога му с времена на време рингијеровци и остали забију нож у леђа.

Зато ћу морати да вас разочарам: амнестираћу Бориса од тако тешких оптужби да контролише главни ток српских медија. И, наравно, оптужићу га за много више од тога: да су му ти медији изнајмљени да их његови људи прљаво користе све док се то не коси са интересима правих газда. И то није сва Борисова кривица: он није творац овог

еврофанатичног једноумља, које је искључило свако друго мишљење, али јесте његов мање или више добровољни клијент, што његов грех чини већим. Јер, да заиста он контролише медије, да је он из јавног простора избацио 15-так најбољих српских новинара који на то једноумље нису пристали, да је он убио сваку озбиљну критичку реч у Србији, тада би овај мрак био проблем његове ипак смењиве владе и он би одласком те владе био решен. Овако, проблем је много дубљи, он је уграђен у систем, који већ прети друштвеном експлозијом и који ће претити све док се та експлозија не догоди.

Јавна реч и економија данас су главне полуге друштвеног разарања и колонијализације Србије, оне су две тачке које сузбијају сваки напор да се артикулише национална политика и циљеви који би интерес грађана ставили на прво место. Економија, са својом пљачкашком приватизацијом, криминализацијом друштва и предајом тржишта странцима, главна је логистичка база колонијације Србије. Наравно, са економијом коју су предали странцима док су за остатак задужили тајкуне, затим пристанком да хране нацију страним кредитима, ни Ћинђић, ни Коштуница, ни Тадић нису могу да одбране никакав национални интерес укључујући и Косово. Ако га нечему учи судбина прве двојице, Тадић може да бира хоће ли бити убијен као Ћинђић, смењен и понижен као Коштуница или ће цео постати марионета, на шта га упозорава текст о сателиту. Јер и он данас зна да је српска економска елита само једна страна агентура, која свесно производи најгора решења за Србију, држећи је на ивици, без могућности да управља својим ресурсима, што је основ сваке самосталне политике.

Ако му је економија ускратила логику за политику која би следила интересе Србије, медији таквој политици одузимају легитимитет. То значи да Борис може да рачуна с њима само ако заговара резолуцију о Сребреници, када компромитује Воју, када брани новинаре Б92 и владине катастрофалне економске одлуке, али, ако је само решио да не да Косово, може да рачуна како ће му се на главу сручити сав небески дажд.

ОК, драги легалисти, рећићете да медији, посебно приватни, имају право на било какав став према шефу државе. Истовремено, држава не треба да контролише медије, гласи једна од заповести западне демократије. Све то би било ОК када те исте медије не би контролисали нелегитимни центри са Запада, када приватни медији не би били острашћенији загађивачи јавног простора од државних, и када нас искуство не би учило да та проклета држава није најгори могући власник медија, тим пре што је она по дефиницији механизам кроз који субверзивни и другачији садржаји пролазе лакше него кроз приватне медије. Да би све било још горе, медији у Србији данас имају толико самопоуздања да су савршено свесни како је политика, чак и у изборним кампањама, изгубила сваки додир са грађанима и сваку могућност непосредног деловања на њих. То значи да су политичари потпуно зависни од медијске елите, која ће својом диктатуром, својом селекцијом информација и својим интерпретацијама изабрати и будућу и сваку

власт.

Шта може да се уради да би се зауставило то тровање политичког и јавног живота. Може свашта, али, како би све то подразумевало радикалне системске промене и како би те промене требало да покрене Борис, није вредно помена. За оно за шта није ризиковао у првом делу мандата неће ризиковати ни у другом, и цаба прича.

Зато једино вреди размислити како ће све то да се заврши између медија и Бориса. Тако што ће га они бранити сваки пут кад буде у сагласности са жељама њихових газда и сваки пут ће га ћушкати када не буде. Како је он сагласан у свему осим о Косову, оно ће остати простор на коме ће га лупати. И он је, наравно, тога свестан једнако као што сам и ја свестан да Борис више воли да га ујутро пробуде кофом ледене воде него нападом у медијима.

Отуда верујем како Борис, који је одбио све добре прилике да се побуни, рачуна да ће, заједно с медијима, лакше да смота грађане у причи о Косову него обратно (иако верујем да су му грађани једини адут да из глиба не изађе бирајући између марионетске крпе и мртвог хероја). И он ће, дакле, успети да их смота, али ће пасти на економији по простој логици да народ можеш да убедиш како чврсто држиш Косово, а да га уопште не држиш, али не можеш да га убедиш да му је добро ако је гладан. Колико год били спремни да га прате док предаје Косово, медији га неће пратити у економији. Дакле, тамо ће га потрошити јер, кад би га и ту пратили, сами би дошли у ситуацију да им се не верује, што би довело до озбиљних друштвених немира и угрожавања система. А овај систем је – не заборавите - странцима тако прирастао за срце да они ту ништа не би мењали. Јер, зашто би, на крају, медији делили кривицу са Борисом за гладну Србију, тим пре што им се кривац тако лепо нацртао.

И тада ће му, држите ме за реч, сручити врећу којечега на главу; тада ће бити крив за све; тада ће лако доказати да је Владан Батић лепши од њега; тада ће, заједно са својим амбасадама, већ наћи свог Тому да га замени или да с њим на заласку подели власт. Борис ће се питати шта га је снашло, док ће његови медијски магови рачунати да ли су уз њега зарадили довољно да им ништа не може пореметити хепијенд.

И шта на крају сазнајемо из тог Борисовог дволичног односа са медијима, чији је миљеник био тако дуго и који су обилно учествовали у његовом успону. Да ће удар о тле бити тежак, да је он још једна тужна политичка судбина међу Србима 21. века, и да ће се

Пише: Жељко Цвијановић
субота, 29 мај 2010 09:23

она од претходних разликовати само по томе што су и Ћинђић и Коштуница својим наследницима оставили простор који је барем обећавао боља времена, док је он безнадно заковао ствар за дуго времена после његовог.